

ERC a favor d'una llei de cooperació digna i solidària

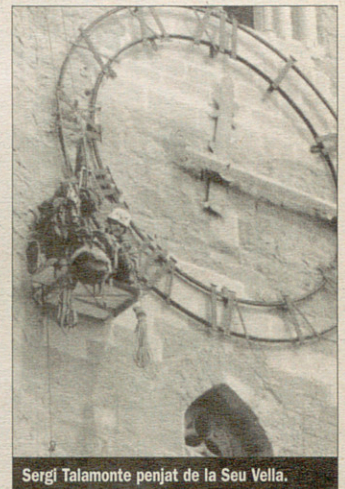
La proposta de Llei de Cooperació Internacional per al Desenvolupament enviada inicialment al Congrés per part del govern del PP, era del tot insuficient i estava marcada en alguns aspectes per una voluntat més mercantilista que no pas solidària. El redactat del PP, rebutjat per totes les forces d'esquerra i un ampli ventall d'organitzacions socials i ONG, provocà accions de protesta, com les del jove Sergi Talamonte penjant-se de la façana de la Seu Vella de Lleida,

que van cridar poderosament l'atenció de l'opinió pública catalana.

Finalment però, la llei, ha estat modificada ampliament en el debat parlamentari i ja ha arribat al Senat en unes condicions molt més satisfactòries.

ERC vol una llei de cooperació digna que representi un avenç real pel que fa a la solidaritat amb els països del tercer món, que emfasitzi que els problemes de desequilibri nord-sud tenen un caràcter estructural i que qualsevol acció

per a la seva resolució ha de ser formulada i impulsada des dels principis de democràcia, sostenibilitat, justícia, equitat i tolerància. ERC considera que el marc legal ha de recollir explícitament el paper de les corporacions locals, l'administració més propera al ciutadà, que genera una solidaritat més participativa i directa. Per això cal que la llei possibiliti la cessió a l'administració local de recursos de l'Estat destinats a la cooperació i la sensibilització social.

Sergi Talamonte penjat de la Seu Vella.

opinió

Anna Simó
comissió sectorial
de política lingüística

La normalització lingüística als municipis

Hi ha molta feina per fer políticament a nivell local, hi tinguem o no representació. I, no ens enganyem, hi ha temes locals que molts consideren que són més importants en el dia a dia i que afecten directament el benestar de la població que no la normalització lingüística. Però no hem d'oblidar la importància que la política lingüística té en «l'ideari» d'ERC i la percepció social que som un partit especialment sensible per aquest tema i coherent en les propostes.

I el terreny local és tan clau com ho pot ser l'autonòmic, especialment per la proximitat amb la ciutadania. El procés de normalització lingüística és també, doncs, responsabilitat de l'Administració local, tant pel que fa a l'àmbit intern dels ajuntaments, consells comarcals i diputacions com a l'àmbit extern, ciutadà.

En l'àmbit intern es tradueix en l'increment de l'ús del català en l'estructura de l'administració (representants institucionals, apa-

rell administratiu i, indirectament, les empreses proveïdores), l'exigència de coneixements suficients al personal que hi treballa segons la tasca que hi desenvolupin o l'aprovació i aplicació dels reglaments d'ús lingüístic. En l'àmbit extern, en la promoció de la normalització lingüística entre els ciutadans i ciutadanes i organitzacions i empreses locals.

L'any 1995 la Generalitat de Catalunya va aprovar el Pla General de Normalització Lingüística, que volia ser una eina de coordinació de la política lingüística a tot el territori. Preveu diversos objectius prioritaris fins al 2004 i les mesures corresponents en l'Administració local: intensificar l'activitat normalitzadora a les àrees de menor coneixement del català, prioritzar les accions en l'àmbit local conjuntament i generalitzar la suficiència dels coneixements de català del personal. En aquest àmbit en especial s'atorga un paper fonamental al Consorci per a la

Normalització Lingüística, un organisme creat el 1989 amb participació de la Generalitat i dels ens locals i que hauria de ser el referent territorial en normalització lingüística.

Els ajuntaments i la resta de corporacions locals disposen, doncs, d'unes quantes eines al seu abast. Eines *ad hoc*, però també d'altres que formen part de la pròpia estructura administrativa i que, sovint, no s'utilitzen a fons. Des de les corporacions locals es pot pensar que, destinant les partides corresponents al manteniment dels serveis i oficines locals i comarcals de català i aprovant reglaments d'ús o catàlegs de perfils lingüístics laborals, ja han posat els recursos que calia.

De fet, encara queda molt camí per recórrer en aquest aspecte, si ens atenem als 260 reglaments d'ús aprovats (encara no un 30% dels que són susceptibles d'aprovar-se), la dotació insuficient d'alguns serveis de català o

el fet que hi hagi encara caps de comarca que no en tenen.

Però, en dir que no s'utilitzen a fons les eines que tenen les corporacions locals, em referia als recursos propis. Per què als ajuntaments no es generalitza l'elaboració o edició de materials lingüístics en coordinació amb altres regidories i serveis de català de la zona? Per què no s'obren línies de subvencions perquè les associacions adquireixin productes informàtics en català? Per què les OMIC no inclouen en els materials de difusió dels drets dels consumidors un apartat de drets lingüístics? Per què no tots els ajuntaments utilitzen la possibilitat de donar exempcions o bonificacions a les empreses per retolar en català? En fi, una llista molt llarga de possibilitats que no han de comportar forçosament despeses, o despeses elevades.

Hi ha encara molt camí per fer, i recursos per utilitzar. Posem-nos-hi.

La nova llei del sòl: Una amenaça a la planificació urbanística

El Congrés dels Diputats ha aprovat, el 26 de març passat, la Llei sobre el règim del sòl i valoracions, una normativa que pot afectar greument qualsevol model de planificació urbana i que només beneficiarà els interessos especulatiu dels propietaris de sòl, els promotors immobiliaris i el capital financer.

L'exposició de motius de la nova llei ja és prou clara en aquest sentit quan, entre d'altres coses, afirma explícitament que busca que tot el sòl considerat actualment com a no urbanitzable sigui

susceptible de ser-ho. El seu esperit queda també en evidència quan defensa que «el règim urbanístic del sòl prescindeix així d'imposar als propietaris un sistema d'actuacions programades per l'administració». Així les coses, per a poder declarar un terreny com a no urbanitzable caldrà ara acreditar els «riscos naturals de la mesura» o aduir «raons explícites d'interès general». La normativa consagra a més, en el punt tres de l'article 4, l'aparició d'empreses o entitats privades d'urbanització al marge dels mateixos propietaris del sòl.,

cosa que pot determinar encara més la mercantilització creixent del sector. Es parteix de la base, comptat i debatut, que l'abaratiment del preu de l'habitatge s'aconseguirà simplement a partir de la creació de sòl urbanitzable en abundància i sense limitacions.

En realitat, però, es pot acabar aconseguint el contrari, retornant a més als terribles principis de l'urbanisme salvatge dels anys seixanta i setanta. La clau de volta de tot plegat es troba ara en l'adaptació de la llei a la normativa catalana que s'haurà de dur a terme pro-

perament. I és que la llei aprovada al Congrés preveu, per exemple, que les comunitats autònomes amb competències en la matèria puguin reduir fins a un 0% el 10% d'aprofitament de la superfície a urbanitzar que els propietaris estan obligats a cedir als ajuntaments.

Es fa urgent, doncs, que el Parlament de Catalunya aprovi una Llei del sòl que preservi l'equilibri territorial i urbanístic del país, ja prou malmès històricament.

opinió

Francesc Simó
arquitecte

A propòsit de les façanes

Hom sap que les coses duren més si se'n té cura. D'aquest principi bàsic no s'escapa l'habitatge, potser el bé més important que pot adquirir una persona al llarg de la seva vida, encara que, pel que sembla, no és del tot entesa aquesta necessitat.

A gairebé totes les Comunitats de Propietaris és possible detectar algun problema de manteniment, que encara que afecti tots els veïns en el fet bàsic de la seva propietat, generalment no és atès perquè els beneficis immediats, com l'adequació d'un terrat o l'arranjament d'una façana, no els gaudeix directament qui ha de costejar-los. En general, doncs, quan es promou la construcció d'un edifici es pensa que la seva durada serà indeterminada i que aquesta obra no necessitarà més inversions que les derivades de petites millores complementàries. És per això que l'usuari, el propietari d'un habitatge, quan l'adquireix gairebé mai pensa en les obligacions d'inversió derivades de la seva conservació. Llavors, un cop transcorreguts 15 o 20 anys,

aquest mateix usuari s'adona que l'edifici, malgrat les condicions normals d'ús, precisa moltes millores per a rehabilitar-lo.

Aquesta actitud, que no ens cal comentar, porta a una degradació de la propietat concreta de cada veí, encara que només s'evidenciï en el moment a partir del qual es fa difícil, costosa i complicada la seva solució, obligant a efectuar un desemborsament econòmic molt més elevat, i això per no parlar de postures alarmantment inconscients quan el problema afecta ja la mateixa seguretat de l'edifici.

Existeix un greu problema de desconeixement per part de l'usuari/propietari d'un habitatge de les seves obligacions i responsabilitats, aquest desconeixement ha causat a llocs com la ciutat de Barcelona, quatre víctimes mortals en els darrers mesos com a conseqüència de desprendiments d'elements de les façanes. Però no n'hi ha prou amb què, davant d'aquests fets, el legislador i el polític agilitin normatives específiques sobre l'obligatorietat de les

revisions dels edificis (Llibre de l'edifici de nova construcció, IT de l'Habitatge, etc..).

Ens cal, des de l'àmbit municipal, impulsar una política activa de conscienciació dels drets i deures dels propietaris i de les seves obligacions i responsabilitats inherents. D'acord amb l'article 1907 del Codi Civil, que fa referència als danys derivats a conseqüència de la manca de reparacions o conservació de l'edifici, i també, segons la Llei del Sòl, en allò que fa referència als membres d'una Comunitat de Propietaris, queda ben clara l'obligació d'aquests de tenir cura de l'edifici. Ens cal promoure, doncs, una cultura del manteniment, donant suport a les iniciatives endegades en aquest sentit pels col·lectius professionals del sector immobiliari i sumant-nos a les campanyes actuals, com ara l'actual «A casa ens cuidem. Cuidar és millorar» del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, i recuperant l'esperit de campanyes anteriors: «La Casa en Forma» del Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes tècnics de Barcelo-

na, «Recomanacions per a usuaris, administradors de finques i presidents de comunitats» de les Associacions de Promotors Constructors d'Edificis, els Col·legis Territorials d'Administradors de Finques i el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya.

Ens cal en definitiva dotar els nostres municipis, per petits que siguin, d'instruments d'actuació adients que obliguin els propietaris d'edificis, amb independència del seu ús, al seu manteniment ja sia per la via de l'actuació municipal: «Ordenança sobre la conservació i seguretat dels paraments exteriors dels edificis», per la via de la legislació urbanística «Mantenir els immobles en bon estat de conservació des d'el punt de vista de la seguretat, la salubritat i l'ornat públic», o per la via de la conscienciació col·lectiva: «Mantenir és estalviar», tot mostrant els avantatges de mantenir els edificis enfront de la molt més costosa rehabilitació i així trencar aquell vell esquema que «Casa nostra comença a la porta d'entrada».

Iniciativa parlamentària en favor de l'ús de la bicicleta

Tots els grups polítics amb representació al Parlament de Catalunya, amb l'ajut de diferents organitzacions i persones vinculades a la pràctica del ciclisme, han elaborat recentment tres propostes destinades a potenciar l'ús de la bicicleta, millorar la seguretat dels seus usuaris i adaptar i ampliar les infraestructures que es poden utilitzar actualment. En concret, les mesures proposades han estat les següents: endegar campanyes de promoció de l'ús de la bicicleta, especialment com a vehicle de desplaçament i no sols d'esport o lleure; posar en marxa campanyes de promoció del transport públic i de foment del seu ús combinat

amb el de la bicicleta; promocionar el turisme que busca relacionar-se amb el món rural i tradicional, amb major contacte amb la natura i que pot fer servir la bicicleta com a mitjà de transport més respectuós amb el medi; promoure l'edició de mapes d'itineraris adients per a les bicicletes i fomentar la seva integració en la xarxa europea; desenvolupar programes de formació ocupacional vinculats a la problemàtica ambiental i al món de la bicicleta; crear una comissió de suport, estudi i assessorament sobre la bicicleta, amb suficients mitjans per a ser efectiva; i impulsar la creació de serveis públics de bicicletes, especialment en llocs on

La bicicleta pot tornar a ser un mitjà de transport de primer ordre, sobretot a les grans ciutats.

es puguin interconnectar amb altres sistemes de transport públic. Cal destacar que aquesta proposta es va presentar el 27 de març passat, coincidint amb una passejada festiva feta per diputats i diputades

del Parlament de Catalunya en bicicleta des de l'Ajuntament del Prat de Llobregat al Parlament. ERC va ser present en aquesta iniciativa a través del diputat Jordi Portabella.

opinió

Xavier Sàez
vicesecretari general
de política municipal

Propostes per al Pacte Local (III): Finançament

Encara que el debat sobre el Pacte Local no inclogués l'aspecte competencial, igualment caldria abordar una reforma a fons del finançament dels municipis. El debat sobre les hisendes locals, doncs, no ha de plantejar-se exclusivament com una adaptació quantitativa dels recursos, sinó com una reforma substancial d'aquest model. I és que la Llei reguladora del 1988, a més de posar en evidència la insuficiència financera dels ajuntaments, també posa en dubte la seva sobirania política.

L'actual model d'hisendes locals ha abocat els ajuntaments de l'estat —i els catalans encara més— a una situació d'inferioritat respecte als de països amb estructures anàlogues (a l'estat espanyol els ens locals gestionen el 14% de la despesa pública davant del 20% o més de mitjana dels altres). Aquesta inferioritat també es manifesta enfront d'altres administracions (un 20% dels pressupostos municipals corresponen a «despesa supletòria»: aquells

serveis que els ajuntaments presten als ciutadans que no són, en principi, competència seva i pels quals no reben el finançament necessari). A més, la rigidesa i alhora la feblesa del finançament municipal, no es correspon amb la bona gestió econòmica dels ajuntaments, si els comparem amb els altres nivells administratius.

En el cas català, a més, aquesta situació s'ha vist agreujada per tot un seguit de factors, com l'entossudiment de la Generalitat a augmentar les seves competències en detriment dels ajuntaments, enlloc de fer-ho en detriment de l'estat, o la seva major pressió fiscal per pal·liar l'absència d'inversions en infraestructures bàsiques provinents d'altres administracions. Tot plegat, és la millor mostra de la necessitat d'una reforma substancial del sistema de finançament local.

Les propostes d'ERC en aquest sentit van en la línia d'aquesta profunda modificació, ja d'entrada, dels elements que configuren les fonts de finançament

municipal, tendint a la simplificació de l'actual sistema tributari (un sol impost fort basat en la propietat, enlloc de l'actual ventall de petits impostos), la participació directa en tributs flexibles d'altres administracions (IRPF, IVA), una justa valoració inicial de les competències assignades —per tal d'evitar, com ocorre actualment, desagradables sorpreses posteriors— i un reforçament de l'autonomia local com a institució més propera als ciutadans, que evitaria la percepció que dels ajuntaments poden tenir molts ciutadans en veure'ls com a simples recaptadors, que no poden arbitrar ni decidir sobre la naturalesa ni la gestió d'uns recursos que els són propis, i que no poden adaptar aquests tampoc a les circumstàncies particulars de cada municipi.

Aquestes propostes d'ERC, lògicament, cal situar-les en un marc de sobirania nacional, en realitat, consubstancial i inseparable de la sobirania local. Per això cal, també, que Catalunya es pugui dotar d'una Llei d'hisendes lo-

cals pròpia, que contempli la diversitat de la nostra realitat territorial i prevegi els mecanismes i instruments necessaris per al seu correcte finançament. Cal també incrementar el Fons de Cooperació Local de Catalunya, avui testimonial, assignant-li la funció de reequilibri i solidaritat intermunicipal que hauria de tenir i convertir l'Institut Català de Finances en el veritable instrument de crèdit local a Catalunya que permetés, per la seva magnitud i facilitat de gestió, l'obtenció de crèdits més avantatjosos (quant a interès i amortització) per a la totalitat de municipis catalans. D'aquesta manera, potenciant els ens locals, potenciaríem també un país que, en el fons, no és altra cosa que la suma dels seus ciutadans i ciutadanes.

En definitiva, qualsevol Pacte Local que no contemplés aquests i d'altres aspectes no fóra altra cosa que un bonic castell de focs d'artifici destinat, com deia Lampedusa, a canviar-ho tot perquè, en realitat, res no canviï.

maig

			1	2	3		
4	5	6	7	8	9	10	
11	12	13	14	15	16	17	
18	19	20	21	22	23	24	
25	26	27	28	29	30	31	

juny

1	2	3	4	5	6	7	
8	9	10	11	12	13	14	
15	16	17	18	19	20	21	
22	23	24	25	26	27	28	
29	30						

22 de maig Jornada de Medi Ambient de la FMC

Aquesta reunió, que tindrà lloc al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, s'adreça, bàsicament, a regidors de Medi Ambient. S'hi abordaran temes com els residus, aigües i sostenibilitat des del punt de vista del municipalisme progressista. Per a informació i inscripcions podeu trucar a l'FMC (telèfon 933 10 44 04)

13 de juny Trobada d'alcaldes d'ERC

Aquesta trobada, que se celebrarà a Sant Llorenç Savall i de la qual en podria sortir un Manifest Municipalista, permetrà un interessant intercanvi d'experiències entre els alcaldes d'ERC en un clima distès i agradable, desprovist de les limitacions que el dia a dia imposa de vegades a la reflexió. La Secretaria de Política Municipal, responsable d'impulsar la iniciativa, en donarà a conèixer més informació properament.

Novetats en regidories d'ERC a Cadaqués, Montcada i Reixac i Pineda de Mar

Joan Borell ha substituït Rafa Martín com a regidor d'ERC a Cadaqués. Cal recordar que Martín va abandonar el càrrec recentment a causa de les pressions i agressions que sofria des de feia temps per part de sectors afins a CiU, formació que governa la localitat. Cadaqués compta també amb un altra regidora d'ERC, la independent Anna Prunés.

El regidor d'ERC a l'Ajuntament de Montcada i Reixac, **David Ricart**, responsable de la regidoria de Joventut, ha assumit des de l'abril la de Participació Ciutadana, arran del recent abandonament per part del PSC del pacte de govern que mantenia amb ERC i IC-EV.

Eulàlia Moral, que va encapçal·lar com a candidata independent la llista d'ERC a Pineda de Mar, ha assumit recentment les regidories de Medi Ambient i Sanitat de la població. ERC, que fins ara s'havia mantingut a l'oposició, s'ha integrat a l'equip de govern (amb majoria de CiU) després que aquesta coalició trenqués el pacte que mantenia amb el PP.

Escollits els caps de llista d'ERC del Masnou, Manlleu i Premià de Mar

Tres seccions locals d'ERC han escollit recentment els seus caps de llista respectius amb vista a les eleccions municipals del 1999.

Al Masnou encapçalarà la llista d'ERC per primera vegada **Ramon Pellicer**.

A Manlleu el cap de llista serà **Pere Prat**, actual primer tinent d'alcalde de la localitat, que ja ho va ser en les darreres eleccions.

A Premià de Mar, aquesta responsabilitat recaurà novament, tal com ja va passar en els darrers comicis, en **Miquel Pagès**, qui en aquests moments ocupa el càrrec de tercer tinent d'alcalde.

ERC elabora una base de dades d'adreces d'Internet

La Secretaria d'Organització i Finances sol·licita a tots els alcaldes, regidors i grups municipals d'ERC que disposin d'adreça d'Internet pròpia, que la facin saber per tal d'elaborar un cens el màxim d'exhaustiu possible amb vista a futures comunicacions.

Moció per l'eliminació de la taxa d'escombraries a Santa Eulàlia de Ronçana

El grup municipal d'ERC a Santa Eulàlia de Ronçana ha presentat recentment una moció sobre la taxa d'escombraries a la localitat, i que pot ser d'interès per als regidors i regidores d'ERC d'altres poblacions que considerin, igualment, que l'import de la taxa d'escombraries és abusivament alt.

El contingut de la moció va en la línia de demanar l'eliminació de la taxa d'escombreries, incorporant el total recaptat per aquesta a l'IBI i l'IAE, reduint l'import a pagar en un percentatge si es domicilien els pagaments i, finalment, fraccionant els pagaments domiciliats en quatre terminis. La solució pro-

posada conté avantatges prou clars per al ciutadà ja que possibilita que la quantitat pagada pel servei d'escombraries es dedueixi de l'IRPF i, al mateix temps, permet un pagament més còmode en terminis i amb bonificació. A més, fa possible que l'Ajuntament disposi d'ingressos al començament i durant tot l'exercici, reduint així la necessitat d'haver de demanar diners a bancs o caixes. També permet que es pugui deslligar el cost del servei d'escombraries d'un impost finalista que mai no arriba a cobrir-lo del tot i que, any rere any, fa pujar les taxes per damunt del nivell d'inflació.

documentació disponible a la Secretaria de Política Municipal

- ⇒ Disposem de **bibliografia sobre la problemàtica de les façanes**.
- ⇒ Disposem de la documentació de la **Jornada sobre Polítiques d'Habitatge d'ERC** celebrada a Terrassa el 4 d'abril.
- ⇒ Disposem del text de la intervenció al Parlament del diputat d'ERC Ernest Benach sobre el **balanç dels 10 anys dels consells comarcals**.
- ⇒ Disposem de la **moció sobre la taxa d'escombreries** presentada pel grup municipal d'ERC a Santa Eulàlia de Ronçana.

ESQUERRA MUNICIPAL ÉS EDITADA PER LA SECRETARIA DE POLÍTICA MUNICIPAL

DIPÒSIT LEGAL B-3691-1998
IMPRESA EN PAPER RECICLAT

COORDINACIÓ **EDUARD LÓPEZ**
REDACCIÓ **ROBERT CASADEVALL**
JAUME OLIVERAS
MARC SANGLAS
FRANCESC SIMÓ

COL·LABORADORS **XAVIER SÀEZ**
ANNA SIMÓ
JOSEP VALL
REVISIÓ LINGÜÍSTICA **ROSALIA RAMON**

SEU NACIONAL D'ERC
VILLARROEL, 45
08011 BARCELONA
TELÈFON 453 60 05
FAX 323 71 22
E-MAIL municipals@erc-cat.org